

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć CCXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 18. grudnia 1917.

Trość: (M 485.—488.) 485. Rozporządzenie, dotyczące zajęcia i uregulowania wydobywania włókien torfowych — 486. Rozporządzenie, w sprawie utworzenia wydziału zawodowego spedytorów. — 487. Obwieszczenie, dotyczące ustanowienia stóp wynagrodzenia za przedmioty z miedzi i ze stopów miedzi. — 488. Rozporządzenie, w sprawie ustanowienia cen najwyższych za suszone owoce i powidła.

485.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami i za zgodą Ministra wojny z dnia 11. grudnia 1917,

dotyczące zajęcia i uregulowania wydobywania włókien torfowych.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, i rozporządzenia Ministra handlu z dnia 15. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 257, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zajęcie włókien torfowych.

Wszelkie istniejące ilości włókien torfowych, to jest torfowych warstw liściowych wehniarki (*erriophorum vaginatum*), bez względu na to, czy zebrano je ręką, czy wydzielono sposobem mechanicznym i w jakim stadyum torfienia się znajdują, następnie wszelkie włókna torfowe (§ 8.), wydzielane jako produkt uboczny przy zbiorce torfu, przy uzyskiwaniu wołoku roślinnego lub torfu do palenia, zajmują się na rzecz państwa. Co do tych ilości włókien torfowych, które w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia nie zostały jeszcze wydzielone, następuje zajęcie z chwilą wydzielania.

§ 2.

Skutek zajęcia.

Zajęcie ma ten skutek, że zajętych ilości wymienionych w § 1. włókien torfowych nie wolno zużywać, ani przerabiać, dobrowolnie ani przymusowo sprzedawać lub niszczyć, o ile w niniejszym rozporządzeniu albo osobnem rozporządzeniem Ministra handlu nie wydano innych zarządzeń.

Czynności prawne, sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, są nieważne. Odnosi się to także do takich czynności prawnych, które zawarto przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia, o ile wydanie towaru jeszcze nie nastąpiło. Roszczenia z powodu niewykonania, powstałe przed wejściem w życie tego rozporządzenia, pozostają nielknięte, nie można jednak żądać wykonania, lecz tylko wynagrodzenia szkody.

Skutek zajęcia kończy się z dopuszczalnym według tego rozporządzenia pozbyciem lub przeobrażeniem, z przymusowem odebraniem (§ 6.) albo z uchYLENIEM zajęcia przez specjalne zarządzenie Ministra handlu.

§ 3.

Obowiązek zgłoszenia.

Kto zajęte w myśl § 1. materiały ma w zapasie lub je przechowuje, ma donieść Ministerstwu handlu o ilościach, istniejących w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia, wymieniając właściciela, najdalej w ciągu jednego miesiąca po tym terminie, zaś o ilościach później uzyskanych co dwa mie-

siące, i to najpóźniej do 15. każdego następnego miesiąca i zawiadomić przytem Ministerstwo handlu także o tem, jakie ilości w ciągu ubiegłych dwóch miesięcy zostały wysłane.

§ 4.

Objęcie.

Właściciele zajętych włókien torfowych są obowiązani sprzedać je oczyszczalniom, które będą podane do wiadomości zapomocą osobnego ogłoszenia po oznaczonych w § 5. cenach i pod wymienionymi tamże warunkami, oraz odstawić je do miejsca, które zostanie przez oczyszczalnię oznaczone. Aż do objęcia mają posiadacze zajętych ilości przechowywać je w sposób należyty. Oczyszczalnia ma obowiązek zajęte włókna torfowe zakupić i jak najrychlej je odebrać; ma ona jednakże prawo odraczać objęcie tak długo, dopóki na stacyi kolejowej nie zostanie przygotowana przez jednego lub kilku właścicieli włókien torfowych conajmniej 10.000 kg tych włókien.

§ 5.

Cena objęcia.

Cena objęcia wynosi 15 K za 1 m³ włókien torfowych, a to w miejscu stacyi kolejowej, położonej najbliższej miejsca składowego zapasów. Cena ta rozumie się za włókna torfowe mierzone na wozie albo w nasypach wysokich conajmniej na 1/2 m i szerokich conajmniej na 1 m i pod tym warunkiem, że włókna torfowe będą dostawione bez znacznej przymieszki niewłóknistych części składowych i że będą odpowiadały próbkom, znajdującym się w oczyszczalniach.

Próbki te muszą być jako takie oznaczone przez c. k. rolniczo-chemiczną stację doświadczalną we Wiedniu.

W razie znacznej przymieszki niewłóknistych części składowych lub w razie, gdy towar w innym kierunku różni się znacznie od próbek, można potrącić z ceny odpowiednią kwotę.

Jeżeli co do wysokości ceny nie przyjdzie między właścicielem zapasów i oczyszczalnią porozumienie do skutku, w takim razie polityczna władza pierwszej instancyi po zasięgnięciu opinii c. k. rolniczo-chemicznej stacyi doświadczalnej we Wiedniu oznaczy cenę, za zapłatą której należyte oczyszczalni oddać zapasy.

Strona, która nie zgadza się na to oznaczenie ceny, może żądać sądowego ustalenia ceny w tym sądzie powiatowym, w którego okręgu zapasy w danej chwili się znajdują. Wniosek taki, który z zagrożeniem wykluczenia wnieść należy do 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia w sprawie oznaczenia ceny przez władzę polityczną pierwszej instancyi, rozstrzyga sąd powiatowy w postępowaniu niespornem,

biorąc przytem za podstawę cenę objęcia, oznaczoną w ustępie 1. Rozstrzygnięcie sądu powiatowego można zacząć rekuresem do dni ośmiu. Przeciw rozstrzygnięciu drugiej instancyi dalszy środek prawny jest niedopuszczalny. O ile koszty postępowania mają być zwrócone przez jedną stronę lub należy je rozdzielić między obie strony, rozstrzyga sąd według swobodnego uznania. Obowiązek do dostawy zapasów włókien torfowych nie ulega odwołce skutkiem postępowania sądowego.

§ 6.

Przymusowe odebranie.

Jeżeli właściciel wzbrania się sprzedać zajęte zapasy jednej z oczyszczalni, natenczas polityczna władza pierwszej instancyi, w której obszarze zapasy się znajdują, ma orzec o obowiązku oddania zapasów i w razie potrzeby zarządzić przymusowe ich oddanie. W razie przymusowego odebrania należy potrącić 10 procent z ceny objęcia (§ 5.). Przymusowo odebrane zapasy ma ostatni posiadacz utrzymywać należycie aż do odtransportowania.

§ 7.

Poświadczenie transportowe.

Kolejom i przedsiębiorstwom żeglarskim wolno przesyłki włókien torfowych przyjmować do przewozu tylko wówczas, jeśli do dokumentów przewozowych dołączono dla każdej przesyłki poświadczenie transportowe, wystawione według dołączonego wzoru przez jedną z oczyszczalni, podanych do wiadomości osobnem obwieszczeniem.

Dla przesyłek zarządu wojskowego, dla przesyłek z zagranicy cłowej, z Węgier, z Bośni i Hercegowiny, tudzież dla przesyłek, które w chwili wejścia tego rozporządzenia w życie zostały przez przedsiębiorstwa transportowe przyjęte już do przewozu, nie potrzeba tego rodzaju poświadczeń transportowych.

§ 8.

Wydzielanie włókien torfowych przy zbiorce torfu, przy uzyskiwaniu wojłoku roślinnego lub torfu do palenia.

Wszelkie przedsiębiorstwa, zajmujące się uzyskiwaniem wojłoku roślinnego lub torfu do palenia, są obowiązane wydzielać włókna torfowe jako produkt uboczny i oddawać je oczyszczalniom stosownie do powyższych przepisów. Obowiązek do wydzielania włókien ciąży także na wszystkich osobach, zatrudnionych przy zbiorce torfu o tyle, o ile uzyskiwanie torfu na to pozwala.

§ 9.

Uzyskiwanie włókien torfowych z pokładów wełnianki (eriophorum) w torfowiskach wyżynnych.

Uzyskiwanie włókien torfowych z pokładów wełnianki w torfowiskach wyżynnych poddaje się pod nadzór państwowy i wolno zajmować się tem tylko na zasadzie licencji, udzielonej przez Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem rolnictwa.

§ 10.

Zezwolenie na poszukiwanie pokładów wełnianki.

Pokłady wełnianki w torfowiskach wyżynnych podlegają prawu rozrządzania właściciela gruntu; jest on uprawniony z przestrzeganiem odpowiednich środków bezpieczeństwa do przedsiębrania w swoim torfowisku wszelkich robót, potrzebnych dla wyszukania pokładów wełnianki, ma on jednak obowiązek przed rozpoczęciem robót poszukiwawczych przedłożyć ich plan Ministerstwu handlu, dołączając uwierzytelniony wyciąg z księgi gruntowej, kopię mapy katastralnej i planu sytuacyjnego torfowiska według podziałki 1 : 2880, i prosić o zezwolenie na przedsiębranie tych robót. Mapy muszą być sporządzone i uwierzytelnione przez geometrę cywilnego. Na planie sytuacyjnym mają być przedstawione obrazowo wszelkie objekta i koleje. znajdujące się na przedstawianym terenie lub w odдалeniu 50 m od jego granic.

Oprócz właściciela może o zezwolenie na poszukiwanie pokładów wełnianki w torfowiskach wyżynnych starać się w Ministerstwie handlu, przedkładając plan robót poszukiwawczych, uwierzytelniony wyciąg z księgi gruntowej i mapy wymienione w ustępie 1. tego paragrafu każda osoba własnowolna, jednakże tylko wówczas, jeżeli przedłoży poświadczenie c. k. rolniczo-chemicznej stacyi doświadczalnej we Wiedniu o tem, że według stosunków geologicznych należy przypuszczać istnienie pokładów wełnianki w odnośnem torfowisku i wykaże się zgodą właściciela, a w razie poszukiwania pokładów wełnianki w celach zarobkowych posiada uprawnienie przemysłowe do tej czynności. Zgodę właściciela można zastąpić także poświadczeniem władzy politycznej pierwszej instancyi, że właściciel mimo wezwania ze strony władzy politycznej nie wniósł w ciągu wyznaczonego mu odpowiedniego terminu prośby o zezwolenie na poszukiwanie lub że udzielone właścicielowi zezwolenie zostało cofnięte (ustęp 4.).

W sprawie prośb, wspomnianych w ustępach 1. i 2., należy w Ministerstwie handlu prowadzić wykaz, spisany w bieżącym porządku według chwili ich wniesienia. Co do tych prośb należy wysłuchać za pośrednictwem właściwej

politycznej władzy pierwszej instancyi osoby uprawnione w danym razie do użytkowania (użytkowcę, dzierżawcę) i sąsiadów, zaś co do prośb osób trzecich także właściciela gruntu. O zezwoleniu na przedsiębranie robót poszukiwawczych rozstrzyga po wysłuchaniu c. k. rolniczo-chemicznej stacyi doświadczalnej we Wiedniu według swobodnego uznania Minister handlu w porozumieniu z Ministrem rolnictwa, a jeżeli wchodzi w rachubę koleje żelazne także w porozumieniu z Ministrem kolei żelaznych.

Osobie trzeciej można bez zgody właściciela gruntu udzielić zezwolenie na przedsiębranie robót poszukiwawczych tylko wtedy, jeżeli właściciel torfowiska mimo wezwania władzy politycznej nie stara się sam o takie zezwolenie albo jeżeli zezwolenie to zostanie cofnięte. Zezwolenie na przedsiębranie robót poszukiwawczych, udzielone właścicielowi gruntu albo osobie trzeciej, może Minister handlu cofnąć, jeżeli roboty takie w ciągu trzech miesięcy od dnia doręczenia nie zostały bez ważnych powodów rozpoczęte lub będą prowadzone dalej w sposób nieodpowiedni. Przed cofnięciem zezwolenia należy uprawnionego wysłuchać. Na wniosek właściciela gruntu (lub osoby uprawnionej w danym razie do użytkowania) można przy udzieleniu zezwolenia nałożyć na starającego się o nie udzielenie odpowiedniego zabezpieczenia za szkody, jakieby powstały dla wnioskodawcy; zezwolenie na przedsiębranie robót poszukiwawczych nabiera w takim razie mocy obowiązującej dopiero po daniu zabezpieczenia. Zezwolenie obejmuje również upoważnienie do przedsięwzięcia potrzebnych robót odwadniających.

Uprawniony odpowiada wobec właściciela gruntu i w danym razie wobec uprawnionego do użytkowania za szkodę powstałą skutkiem robót poszukiwawczych, o ile w drodze układu nie zostały wydane szczególne postanowienia.

§ 11.

Prośby o nadanie licencji.

Prośby o nadanie licencji na uzyskiwanie włókien torfowych z pokładów wełnianki w torfowiskach wyżynnych należy wnosić w Ministerstwie handlu; prośby te mają zawierać:

1. imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania starającego się o licencję, a jeżeli wykonanie pewnych oznaczonych robót ma być przekazane przedsiębiorcy, także imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania tego przedsiębiorcy względnie jego pełnomocnika, tudzież wymienienie poruczonych mu robót;

2. dokładne podanie położenia przedsiębiorstwa i powierzchni gruntowej, na którą przedsiębiorstwo się rozciąga, oraz jej granic z dołączeniem kopii mapy katastralnej i planu sytuacyjnego

torfowiska; mapy mają czynić zadość przepisom, zawartym w § 10., ustęp 1.;

3. urzędowe świadectwo c. k. rolniczo-chemicznej stacji doświadczalnej we Wiedniu, zawierające potwierdzenie, że na wymienionej pod 2 powierzchni gruntowej znajdują się pokłady wełnianki;

4. dowód posiadania potrzebnego kapitału obrotowego;

5. daty w sprawie stosunków własności odnośnie do torfowiska z dołączeniem uwierzytelnionego wyciągu z ksiąg gruntowych, następnie w razie, jeżeli starający się o licencję nie jest właścicielem gruntu, daty o prawie rozrządzania pokładami wełnianki, jeżeli prawo takie zostało starającemu się o licencję przyznane, z dołączeniem sporządzonych w tym względzie dokumentów, sądownie lub notaryalnie uwierzytelnionych, względnie oznajmienie, że starający się o licencję nie mógł dojść do porozumienia z właścicielem gruntu co do odstąpienia mu prawa rozrządzania albo prawa własności;

6. plan budowy dla urządzenia potrzebnych budowli pomocniczych i dowód co do prawa własności względnie prawa rozrządzania potrzebnym na ten cel gruntem z dołączeniem uwierzytelnionego wyciągu z ksiąg gruntowych względnie uwierzytelnionego sądownie lub notaryalnie dokumentu w sprawie przyznania prawa rozrządzania, w danym razie oświadczenie, że starający się o licencję nie mógł dojść do porozumienia z właścicielem co do odstąpienia mu prawa własności lub prawa rozrządzania;

7. oświadczenie, czy co do powierzchni gruntowej, na którą ma się przedsiębiorstwo rozciągać, zezwolenie na poszukiwanie za pokładami wełnianki jeszcze prawnie istnieje i komu ono przysługuje, następnie dowód, że uprawniony na zasadzie takiego zezwolenia, na udzielenie licencji się zgadza, albo oznajmienie, że porozumienie w tym względzie nie mogło być osiągnięte.

§ 12.

Postępowanie z prośbami o udzielenie licencji.

Na czyniącą zadość wymogom albo odpowiednio uzupełnioną prośbę należy zarządzić oględziny na miejscu, które przeprowadzić ma właściwa polityczna władza pierwszej instancji i do których wezwać należy starającego się o licencję oraz wszystkie interesowane strony i władze administracyjne.

Już przy oględzinach należy wyjaśnić wszechstronnie, czy przedsiębiorstwo odpowiada celowi, zbadać i sprostować przedłożone mapy i wyjaśnić wszystkie te stosunki, które w interesie stron lub

administracji publicznej dają powód do zarzutów lub wątpliwości.

Jeżeli starającym się o licencję jest właściciel gruntu, zaś ktoś trzeci wyszukał pokłady wełnianki na podstawie udzielonego mu zezwolenia a nie można osiągnąć między nimi porozumienia, natenczas należy stwierdzić wszystkie okoliczności, potrzebne do wymiaru odszkodowania. Jeżeli starającym się o licencję jest ktoś trzeci a porozumienie w sprawie odstąpienia prawa rozrządzania pokładami wełnianki względnie powierzchnią, potrzebną do wzniesienia budowli pomocniczych nie przyjdzie do skutku, natenczas zbadać należy wszystkie okoliczności, mające znaczenie dla odszkodowania właściciela gruntu, w danym razie osób uprawnionych do użytkowania, przyczem uwzględnić należy także pożytek, przypadający właścicielowi (uprawnionemu do użytkowania) torfowiska przez ewentualne wybranie torfu z pokładów torfowych. Jeżeli istnienie pokładów wełnianki nie stwierdził ani ubiegający się o nadanie licencji ani właściciel gruntu, w takim razie należy zbadać także okoliczności, miarodajne dla odszkodowania poszukiwacza (§ 13., ustęp 2.). Właściciel gruntu ma prawo żądać od ubiegającego się o licencję, aby nabył od niego prawo własności torfowiska względnie wymienionych powyżej powierzchni gruntu.

akta w sprawie oględzin i przeprowadzonych dochodzeń należy przesać do c. k. rolniczo-chemicznej stacji doświadczalnej we Wiedniu, która udzieli je Ministerstwu handlu, dołączając opinię w sprawie przydatności i potrzeby przedsiębiorstwa, w sprawie wysokości odszkodowań, które mają być świadczone, a w danym razie w sprawie potrzeby odstąpienia gruntów na własność lub do używania.

W wyjątkowych przypadkach może Minister handlu zezwolić na wniosek rolniczo-chemicznej stacji doświadczalnej we Wiedniu na uproszczenie unormowanego powyżej postępowania.

§ 13.

Nadanie licencji.

O nadaniu licencji rozstrzyga według swobodnego uznania Minister handlu w porozumieniu z Ministrem rolnictwa, a jeżeli wchodzi w rachubę koleje, także w porozumieniu z Ministrem kolei żelaznych.

Temu, kto na podstawie skutecznego prawnie zezwolenia na poszukiwanie stwierdził istnienie pokładów wełnianki, przysługuje, jeżeli on sam ubiega się o licencję, prawo pierwszeństwa, w razie przeciwnym odpowiednie odszkodowanie; zresztą zaś ma właściciel gruntu pierwszeństwo przed innymi starającymi się o licencję.

Jeżeli strony interesowane nie osiągnęły porozumienia co do odstąpienia gruntu, należy przy

udzieleniu licencji orzec także o odstąpieniu gruntu w ogólności, względnie o rodzaju i trwaniu odstąpienia oraz oznaczyć rodzaj i wysokość odszkodowania.

Tej stronie, która nie chce zadowolić się oznaczeniem odszkodowania, pozostaje zastrzeżoną droga prawa, uprawniony na podstawie licencji może jednak po złożeniu do sądu kwoty za odstąpienie, oznaczonej przez Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem rolnictwa, żądać zaraz odstąpienia gruntu stosownie do wspomnianego wyżej orzeczenia.

Nadanie licencji odbywa się przez doręczenie dokumentu, w którym mają być podane dokładnie: osoby, uprawnione na podstawie licencji, położenie przedsiębiorstwa, powierzchnia gruntu, na którą się ono rozciąga, i jej granice, przepisy w sprawie prowadzenia przedsiębiorstwa i sposób sprawowania nad niem państwowego nadzoru. W dokamencie tym można na uprawnionego nałożyć szczególne obowiązki, w szczególności zobowiązać go do rozpoczęcia ruchu w ciągu pewnego okresu czasu i do prawidłowego kontynuowania ruchu z zagrożeniem, że w razie przeciwnym licencya gaśnie.

§ 14.

Oczyszczanie włókien torfowych.

Oczyszczanie włókien torfowych jest dozwolone po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia

tylko oczyszczalniom, dopuszczonym przez Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wojny pod przepisanyimi dla nich warunkami i dla celów im przepisanych.

§ 15.

Postanowienia karne.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu nałożonych niem obowiązków, o ile działania te nie podlegają karze surowszej, hedą kary polityczne władze pierwszej instancji grzywną do 20.000 K lub aresztem do sześciu miesięcy. Kary te można nałożyć także obok siebie. Nadto można orzec przepadek zapasów, do których czyn karygodny się odnosi, a jeżeli przekroczenie popełniono przy wykonywaniu przemysłu, utratę uprawnienia przemysłowego. Także można orzec utratę udzielonej licencji.

§ 16.

Początek mocy obowiązującej.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu jego ogłoszenia.

Toggenburg wlr.

Banhans wlr.

Wimmer wlr.

Wieser wlr.

Silva-Tarouca wlr.

Poświadczenie przewozowe na włókna torfowe.

Imię i nazwisko posyłającego

w jest uprawniony do przewiezienia
..... kg włókien torfowych,

a to w czasie od do

z (nazwa stacy wysyłkowej)

do (nazwa stacy przeznaczenia).....

(koleją lub okrętem parowym) pod adresem (imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)
.....

....., dnia 19..

Oczyszczalnia:

.....

Poświadczenie to należy doczepić trwale do dokumentu przewozowego.
Dodanie poświadczenia należy w dokumencie przewozowym zaznaczyć.
Poświadczenie odbierze stacya przeznaczenia.

486.**Rozporządzenie Ministra handlu
z dnia 13. grudnia 1917,****w sprawie utworzenia wydziału zawodowego
spedytorów.**

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917,
Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, co następuje:

§ 1.**Wydział zawodowy spedytorów.**

Dla zastępstwa specjalnych interesów przemysłu spedytorskiego tworzy się „Wydział zawodowy spedytorów“.

Ten wydział zawodowy ma swą siedzibę we Wiedniu.

§ 2.**Cel wydziału zawodowego.**

Do wydziału zawodowego spedytorów należy:

- a) wydawanie opinii i przedstawianie wniosków w sprawach, dotyczących przemysłu spedytorskiego,
- b) wykonanie zarządzeń, obejmujących te sprawy, o ile Minister handlu przekaze je wydziałowi,
- c) współdziałanie w zarządzeniach gospodarstwa wojennego i przejściowego, o ile one odnoszą się do przemysłu spedytorskiego.

Uchwały mające zasadnicze znaczenie, a w szczególności uchwały w sprawie taryf spedycyjnych i zwyczajów handlowych w przemyśle spedytorskim, należy podać do wiadomości dyrekcji gospodarczego wydziału kupiectwa (rozporządzenie z dnia 15. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 257). Jeżeli dyrekcja ta skonstatuje, że uchwały te nie zgadzają się z interesami poszczególnych gałęzi handlu, natenczas winna ona przez wspólne narady z dyrekcją wydziału zawodowego wyjaśnić zachodzące wątpliwości i starać się o porozumienie; jeżeli usiłowania te spełzną na niczem, ma dyrekcja wydziału gospodarczego przedłożyć uchwałę wydziału zawodowego wraz ze swemi uwagami Ministrowi handlu do rozstrzygnięcia.

§ 3.**Skład wydziału zawodowego.**

Wydział zawodowy spedytorów składa się co najwyżej z 36 członków, których mianuje Minister handlu z zastrzeżeniem odwołania z grona spedytorów; spełniają oni swe funkcje jako urząd honorowy.

§ 4.**Prawny charakter wydziału zawodowego.**

Wydział zawodowy spedytorów jest osobą prawniczą i zastępuje go na zewnątrz jego dyrekcja. W imieniu dyrekcji podpisuje przewodniczący lub w razie doznania przezeń przeszkody jeden z jego zastępców.

§ 5.**Dyrekcja wydziału zawodowego.**

Dyrekcja wydziału zawodowego spedytorów składa się z przewodniczącego, dwóch jego zastępców i z dalszych co najwyżej dziewięciu członków.

Członków dyrekcji mianuje Minister handlu z zastrzeżeniem każdorazowego odwołania; spełniają oni swe funkcje jako urząd honorowy.

Dyrekcja zastępuje wydział na zewnątrz i sprawuje wszystkie czynności a w szczególności prowadzi także wskazane pertraktacje z innymi organizacjami gospodarstwa wojennego i przejściowego.

Do niej należy rozstrzyganie we wszystkich sprawach, w których nie jest wyraźnie przewidziane powzięcie uchwały przez wydział (§ 7.).

Dyrekcji wolno przybierać na swe posiedzenia fachowych członków wydziału lub innych ekspertów w charakterze doradców.

Dyrekcja winna składać wydziałowi bieżące sprawozdania o swej działalności, jest ona obowiązana do składania rachunków i ma przedkładać corocznie wydziałowi zamknięcie rachunkowe do zbadania i zatwierdzenia.

Przewodniczący zwołuje dyrekcję i wydział na posiedzenia i na nich przewodniczy.

Dyrekcja mianuje urzędników i siły pomocnicze i reguluje prowadzenie czynności. Zasadnicze uchwały w tym względzie i mianowanie osób na stanowiska kierujące podlegają zatwierdzeniu Ministra handlu.

§ 6.**Prowadzenie czynności przez dyrekcję.**

Dyrekcja zbiera się na posiedzenia w miarę potrzeby.

Odnośne zaproszenia wystosowuje się do członków dyrekcji i do komisarza rządowego (§ 10.) pisemnie lub telegraficznie.

Dyrekcję należy zwołać na posiedzenie w ciągu dni ośmiu, jeżeli tego zażąda komisarz rządowy lub co najmniej dwóch członków dyrekcji, z podaniem przedmiotów obrad.

Dyrekcya jest zdolna do powzięcia uchwał, jeżeli zostali zaproszeni wszyscy członkowie i komisarz rządowy i jest obecnych przynajmniej pięciu członków; uchwały jej zapadają zwykłą większością głosów. w razie równości głosów staje się uchwałą to zdanie, do którego przyłączył się przewodniczący. Komisarz rządowy nie bierze udziału w głosowaniu.

§ 7.

Pełne zebranie wydziału zawodowego.

Do pełnego zebrania wydziału zawodowego należy:

- a) ustalanie zasad dla traktowania spraw, wymienionych w § 2.;
- b) czuwanie nad obrotem kasowym i składaniem rachunków, tudzież powzięcie uchwały w sprawie pokrycia kosztów sprawowania czynności przez wydział;
- c) ustanawianie podwydziałów dla wstępnego obradowania nad pewnemi oznaczonemi kwestyami;
- d) obradowanie i powzięcie uchwały co do wszystkich innych spraw, przekazanych mu przez dyrekcję lub komisarza rządowego.

Uchwały wydziału są dla dyrekcji wiążące.

§ 8.

Porządek czynności wydziału zawodowego.

Wydział zbiera się w miarę potrzeby. Na żądanie komisarza rządowego lub na pisemny wniosek przynajmniej sześciu członków wydziału należy zwołać wydział na posiedzenie do dni czternastu.

Zaproszenia na posiedzenia wystosowuje się do członków i do komisarza rządowego pisemnie lub telegraficznie.

Na zarządzenie przewodniczącego albo komisarza rządowego można powoływać na posiedzenia znawców z głosem doradczym.

Wydział jest zdolny do powzięcia uchwał w razie obecności przynajmniej dziesięciu członków wydziału, pośród których znajduje się przynajmniej czterech członków dyrekcji. Przewodniczący głosuje także; w razie równości głosów rozstrzyga jego głos. Komisarz rządowy nie bierze udziału w głosowaniu.

Członkowie wydziału mają prawo każdego czasu wystosować wnioski do dyrekcji, co do których winna ona powziąć jaknajrychlej uchwałę. Obrady i powzięcie uchwały należy utrzymywać w tajemnicy, jeżeli tak uchwalono albo komisarz rządowy tego zażąda.

§ 9.

Szczególne obowiązki funkcyjonyuszy i urzędników wydziału zawodowego.

Wszyscy członkowie dyrekcji i wydziału oraz wszystkie osoby, biorące udział w prowadzeniu czynności, winny przestrzegać najzupełniejszej bezstronności i największej sumiennosci.

Wszyscy funkcyjonyusze i urzędnicy wydziału są obowiązani przestrzegać tajemnicy co do wszystkich spraw, o których powzięli wiadomość w tym swoim charakterze, a których użytkowanie lub rozszerzanie pozaurzędowe sprzeciwia się celom wydziału lub też dotyczy stosunków przedsiębiorstw poszczególnych osób; mają oni to przyrzec na piśmie.

Jest obowiązkiem dyrekcji starać się o to, by zapobiedz nadużyciom przy użytkowaniu lub podawaniu wiadomości o stosunkach kupieckich, jakie wpłynęły do wydziału.

Urzędnicy i siły pomocnicze wiuni usłuchać wezwania do udzielenia wiadomości, dostarczonych kancelaryi przez interesentów tylko wówczas, gdy takie wezwanie zostanie wystosowane do nich przez komisarza rządowego lub gdy dyrekcya poweźmie w tym kierunku uchwałę i komisarz rządowy ją zatwierdzi.

§ 10.

Nadzór państwowy.

Wydział zawodowy dla przemysłu spedytorskiego stoi pod nadzorem państwowym, który wykonuje komisarz rządowy. Mianuje go Minister handlu.

Komisarza rządowego należy zapraszać na wszystkie posiedzenia i ma on prawo do zabierania w każdej chwili głosu i stawiania wniosków, co do których musi być powzięta uchwała. Ma on nadto prawo odraczania wykonania uchwał i zarządzeń wydziału i jego dyrekcji na tak długo, aż Minister handlu wyda ostateczną decyzję.

Komisarz rządowy ma prawo wglądu do wszystkich ksiąg, zapisków i aktów i żądania wszelkich wyjaśnień, jakie uważa za potrzebne.

§ 11.

Kary.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia tudzież zarządzeń, wydanych na jego podstawie przez Ministra handlu, o ile działanie to nie podlega karze surowszej, będą kary polityczne władze pierwszej instancyi grzywnami do 5000 K albo aresztem do sześciu miesięcy.

§ 12.

Rozwiązanie wydziału zawodowego.

Rozwiązanie wydziału zawodowego spedytorów uskutecznia Minister handlu po wysłuchaniu dyrekcji oraz gospodarczego wydziału kupiectwa (§ 15. rozporządzenia z dnia 15. czerwca 1917. Dz. u. p. Nr. 257).

Wieser wlr.

487.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 17. grudnia 1917,

dotyczące ustanowienia stóp wynagrodzenia za przedmioty z miedzi i ze stopów miedzi.

Na zasadzie postanowień rozporządzeń wykonawczych z dnia 14. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 326. i z dnia 14. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 117, do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, w sprawie świadczeń wojennych, Do §§ 18, i 24., ustanawia się za przedmioty, zajęte według rozporządzenia ministerjalnego z dnia 10. października 1917, Dz. u. p. Nr. 403, następujące stopy wynagrodzenia:

A. Przedmioty z mosiądzu.**Grupa I.**

1. Okucia do mebli,
 2. składane zawiasy,
 3. kółka i rozety do rur kaminowych
- za kilogram towaru lanego K 3-50
za kilogram towaru walcowanego K 4-50.

Grupa II.

1. Okucia do przyborów farmaceutycznych (róże, tace, szczyty chomatów, haczki, główki końskie, kółka, klanry itp.),
 2. pipy (ścieienne, beczkowe, znieniające i ściekowe), czopy do beczek, kurki wypływowe
- za kilogram towaru lanego K 4-50
za kilogram towaru walcowanego K 5-50.

B. Przedmioty z miedzi, bronzu, spiżu i tombaku.

Podane pod A stopy wynagrodzenia są na kilogramie o 1 koronę wyższe.

Za części składowe z innych materiałów (żelaza, drzewa itp.) należy potrącić na podstawie oszacowania pewną kwotę, która nie może jednak przewyższać 20 procent wynagrodzenia należącego się według ogólnego ciężaru.

Czapp wlr.

488.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 17. grudnia 1917,

w sprawie ustanowienia cen najwyższych za suszone owoce i powidła.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się:

Ceny dla producentów.

§ 1.

Przy sprzedaży suszonych owoców i powideł przez producenta nie wolno przekraczać następujących cen najwyższych:

1. Suszone jabłka

a mianowicie:

za jabłka świdrowe, krajankę z jabłek (jabłka posiekane, jabłka pokrajane w tarczki) i jabłka w kostkach K 400-—

2. Suszone gruszki

a mianowicie:

- a) za duże gruszki suszone, całe lub dzielone K 400-—
- b) za średnio duże gruszki suszone, całe (kostki) lub dzielone K 300-—
- c) za małe gruszki suszone (kostki), całe owoce K 200-—
- d) za suszone gruszki leśne, to jest suszone gruszki polne K 150-—

3. Suszone śliwki

a mianowicie:

- a) za towar oryginalny, to znaczy owoce nieuszkodzone (bez względu na ilość sztuk) K 200-—

b) za towar wybrakowany, to jest
owoce uszkodzone K 150.—

4. Powidła

za powidła (lequar), a mianowicie za towar dobrze wygotowany, bez pestek, nie przepalony i ze świeżych sliwek sporządzony K 270.—

Powyższe ceny najwyższe należą się za 100 kg netto towaru dobrze wysuszonego i trwałego, a to przy suszonych jabłkach, gruszkach i sliwkach bez opakowania, zaś przy powidle wraz z opakowaniem.

Mieszczą one w sobie koszta dowozu do najbliższej możliwej do osiągnięcia stacyi kolejowej lub okrętowej, do najbliższego możliwego do osiągnięcia urzędu pocztowego albo też — jeżeli przewóz koleją, okrętem lub pocztą byłby niemożliwy lub niegospodarny — do innego miejsca przeznaczenia i koszta załadowania, względnie nadania na pocztę albo w razie dostawy wprost do miejsca przeznaczenia koszta wyładowania.

Ceny w handlu detalicznym.

§ 2.

Ceny najwyższe dla drobnej sprzedaży suszonych owoców i powideł będą ustanowione przez polityczne władze krajowe.

Postanowienia ogólne.

§ 3.

Kto za suszone owoce lub powidła żąda ceny wyższej od cen najwyższych w tem rozporządzeniu

lub na jego podstawie ustanowionych, sobie lub drugiemu cenę taką dać lub przyrzec każe, tego ukarze polityczna władza powiatowa aresztem od jednego tygodnia do sześciu miesięcy, o ile czyn taki nie podlega karze surowszej. Obok kary na wolności można nałożyć grzywnę do 10.000 K.

Takim samym karom jak sprawca podlega każdy, kto drugiego do jednego z tych czynów namawia lub przy ich wykonaniu współdziała.

Przy ukaraniu można orzec także utratę uprawnienia przemysłowego na zawsze lub na pewien czas oznaczony.

W orzeczeniu karnem można orzec również przepadek towarów, do których czyn karygodny się odnosi, bez względu na to, czy one do sprawy należą, czy też nie, albo przepadek uzyskanej za nie ceny na rzecz państwa.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracią w całości moc obowiązującą postanowienia rozporządzenia z dnia 6. września 1916, Dz. u. p. Nr. 290, w sprawie ustalenia cen maksymalnych dla świeżych sliwek, oraz dla sliwek suszonych i powideł, tudzież w sprawie obrotu sliwkami suszonymi i powidłami.

Höfer wlr.